

[Statsministeren.]

som nu strækkes ud, og hvorved Rentesænkningens Vej forlades. Det var det, som Det konservative Parti ganske naturligt gjorde over for Venstres Tilbud, og det maa man i høj Grad beklage, fordi det utvivlsomt virker svækkende over for de Bestræbelser for Rentesænkning, som nu fra saa mange Sider i øvrigt har været udfoldet gennem lang Tid.

Jeg maa derfor anbefale, at man fastholder det Standpunkt, som er taget af Regeringspartierne her og i det andet Ting, og ønske, at man ogsaa fra andre Sider under den Forhandling, som altsaa nu skal komme, vil kunne slutte sig til Genoptagelsen af dette Standpunkt, som er det utvivlsomt eneste rette i Øjeblikket.

Indenrigsministeren (Dahlggaard): Det har altid interesseret mig her i Tinget at sidde og iagttage det ærede Medlem Hr. Krag, naar han her fra Talerstolen taler om delikate Emner. Derfor morede det mig ogsaa i Eftermiddags at høre det ærede Medlem tale om de Forhandlinger, der har været ført mellem ham, Landstingsmand Hauch og Regeringen. Denne Omtale fra det ærede Medlems Side skete i, tør jeg nok sige, sirlige Vendinger. Det ærede Medlem valgte anden Gang, han havde Ordet, at balancere i hele denne Sag i Stedet for at nøjes med det, som vist vilde have været det rigtige, at tiltræde den Forklaring, som hans Medforhandler har givet i Landstinget. Naa, selvfølgelig, Udenværkerne i hele denne Sag er jo ret ligegyldige. Realiteten er denne, at der blev aftalt og gennemdrøftet i alle Enkeltheder et Forslag, som i maskinskrevne Eksemplarer af mig blev tilstillet de Herrer af Venstrepartiet. Der blev over for mig intet indvendt herimod, og derfor kunde jeg paa Opfordring af Landstingsmand Hauch forelægge dette Forslag i Landstingets Udvalg som Resultatet af Forhandlingerne. Dette Forslag fik Regeringen sine Partiers Tilslutning til, medens de to Herrer maatte meddele, at de ikke kunde gennemføre det i deres Parti.

Det er Realiteten i Sagen, men selv om Udenværkerne i Forhold til Realiteten altsaa i og for sig er ligegyldige, er der dog en Ting, jeg er nødt til at sige, der aabenbart spiller en vis Rolle i visse indre Cirkler her i Rigsdagen. Det ærede Medlem Hr. Krag sagde under sin Udtalelse, at den Ordveksling, som Landstingsmand Hauch har sagt, at han har haft med mig her ude i Vandrehallen, førte til, at jeg telefonerede til det ærede Medlem Hr. Krag. Jeg ønsker

at sige her, at den Tanke at telefonere til det ærede Medlem Hr. Krag har overhovedet ikke været i min Hjerne, før Landstingsmand Hauch den 8. Marts søgte mig i Indenrigsministeriet og opfordrede mig til at indgaa i en Forhandling med Opfordring til at sætte mig i Forbindelse med det ærede Medlem Hr. Krag. Jeg meddelte dette til den højtærede Statsminister, og vi var enige om, at det var en Selvfølge, at det af Hensyn til Sagen var vor Pligt at forsøge denne Forhandling, og efter Aftale med Statsministeren ringede jeg derefter til det ærede Medlem Hr. Krag og aftalte Mødet i Statsministeriet. Jeg tilraader nu, at man ikke gør Forsøg paa at rokke ved denne Fremstilling. Jeg siger ikke dette — det vil jeg gerne udtale over for det ærede Medlem Hr. Krag —, fordi det i sig selv skal opfattes som noget galt, om jeg af egen Drift havde ringet til det ærede Medlem; det forbeholder jeg mig til enhver Tid at gøre med det ærede Medlems Tilfælde, naar jeg mener, at det er i en eller anden Sags Interesse, men i dette Tilfælde har jeg altsaa ikke gjort det af egen Drift, og jeg beder mig fri for at blive spundet ind i alle disse Intriger og al den Mistillid af forskellig Art, der maatte være omkring hele denne Sag i Rigsdagen, og som jeg ingen Forbindelse har med og ingen Interesse har for. Jeg har ført disse Forhandlinger loyalt, jeg har ikke refereret private Samtaler i denne Forbindelse; Regeringen har opfyldt enhver Aftale, der er truffet, dermed maa det være nok. Jeg ved og har iagttaget, at det i det politiske Liv ofte er saaledes, at der omkring visse Personer altid gror frem Erklæringer, Moderklæringer og nye Erklæringer, som Offentligheden ikke kan kontrollere, fordi de beror paa private Samtaler. Alt af den Art er mig imod, men hvad jeg har sagt her, kan dokumenteres.

Om selve den Sag, der her foreligger, udtalte det ærede Medlem Hr. Krag i Eftermiddags, at jeg skulde have udtalt, at Konverteringen nu var endeligt strandet. Jeg vil gerne sige, at Ordet „endeligt“ har det ærede Medlem Hr. Krag føjet til. Jeg har paa enhver Tid siden Januar Maaned her i Tinget og udenfor hævdet, at det nu kom an paa, at Rigsdagen hurtigst muligt gjorde sig færdig med dette Forslag, thi saa længe Rigsdagen fortsat behandlede det og Rygter af forskellig Art groede op om, hvad man paatænkte paa disse Omraader, vilde det ikke være muligt at skønne over det naturlige Leje paa Penge- og Obligationsmarkedet. Derfor var det nødvendigt, naar Rigsdagen lod denne Sag gaa fra sig, at skabe et Tids-